

רודף שאלות

מה לפי דעתך משמעותה של המלהמה בחיאט'נאם לגבי העולם המערבי? שאלה אשה אחת את קלוד לאלוש, הכמאי ה' צרפתי המהולל, במסיבה שנערכה לכבודו ב' מועדון עומר כיאט.

«משמעות רבה מאוד», הוא ענה לה, «ר פתאום תפסו עיניו את השמלה הערבית ה' רקומה של רינה ננור». באמת משמעות גדולה, מילמל, ועקב בעיניו אחרי השמ' לה. «אתה חושב שאדם בימינו יכול לשבת בשקט במקומו בשעה שמלחמה כל כך עקר' בה מדה מתרחשת שם?» המשיכה האשה ב' שיחה העירונית.

השמלה של רינה ננור נעלמה מאחורי גבו של מישהו ולארוש ניסה לצוד אותה. לא הייתי מעלה בדעתי דבר כזה», הוא ענה ל'

לארוש ורינה

בת שיחיו, שהמשיכה לחכות לתשובה מעמי קה יותר, «בשום פנים ואופן», הוא ניסה להשביע את רצונה, «לא יכול להיות» ה' שמלה של רינה ננור נעלמה לחלוטין והוא הפליט בכעס: «Merde».

כן, אני חושבת שזו ההגדרה הנכונה ב' יותר למצב החמור הזה», התלחכה האשה, «אני חושבת שאיש לא יכול היה להביע את זה יותר טוב». ואילו לא בא רינה שפירא, המפיץ הישראלי של סרטו של לאלוש 13 יום בצרפת, מי יודע עד אנה ועד מתי היתה נמשכת השיחה האינסלקטואלית הזאת.

גם גילה אלמגור ניגשה ואמרה לו: «הסרט שלך לחיות כדי לחיות היה יצירתי מופת». הוא שאל אותה בלחש: «גבירתי, האם תרשי לי לגלות לך מהו סודו? היא הישתה והוא גחן אל אונה ולחש לה: «אני חושב שאת יפהפיה». וסוף-סוף, בין כל ה' המונים הוא גילה את זאת שחישש כל ה' ערב. את רינה ננור. הוא לא נתן לה לכת. «אני מחפש אותך כל הערב», הוא אמר לה, «אל תעזבי אותי. אני עקבתי אחריך כל לפתע את כל פעם נעלמת לי וחשבתי שלא אפגוש אותך שוב».

«אני כל כך אוהבת את הסרטים שלך»

הייתי בת הרים

האהבה בין היידי שוארץ (22) לבין משה ויחלצ'ק היתה אהבה חסרת תקווה, הדוגמנית היפה, נכדתה של רורה שוארץ, שיסדה את הפנסיון המפורסם

הידי

משה וידידה

לידה סבירה

הזמרחקין יברון צדוק סביר המתין עם סטופר ביד, אשתו ריימונד, אותה נשא לפני עשרה חודשים. היתה בימים האחרונים של הריונה, הוא היה מעוניין שהיא תלד מחר ככל האפשר. כי צדוק היה חתום על חוזה לסיבוב הופעות בארצות הברית, החל מראשית חודש ינואר הקרוב. הוא התכוון לקחת עימו את אשתו והולד שתביא לאור העולם.

מאחר שאי אפשר לקחת תינוק שזה עתה

אינן וריימונד סביר

נולד, ציפה צדוק בקוצר-רוח ללידה. אבל מעשה-שטן: למרות שחלפו תשעה חודשי הריון, לא גילה העובר כל סימנים שהוא מתכוון לצאת. לצדוק נדמה היה שהנה הוא עומד להפסיד חוזה-הופעות שמן ומבטיח. אבל סוף טוב — הכל טוב. בלידה קיסרית ילדה לו אשתו בן, באיחור של עשרה ימים. התינוק נולד ממש בשעה ה'12. הוא יונס בבריתו של אברהם איניג, בשקט המוני שיערך בבית-המנוס, וכמה ימים אחר-כך יצטרף אינן סביר אל אביו ואל אמו במסע הנדול לאמריקה.

ניסתה רינה ננור לפתח שיחה, «הסרט ש' ראינו עכשיו הוא פשוט נפלא».

«את לא תברחי לי עוד פעם», הוא הזהיר אותה, «אני לא אתן לך».

«אבל אני רוצה להגיד לך משהו», היא אמרה לו, «אני לא חושבת שזה יהיה כל כך פשוט». «לספר לו שאני נשואה או לא», היא שאלה את עצמה, בהיכרות בבעלה, «ישראל (פולין) פוליאקוב, השוהה בניכר עם לה' קת הגשם החיור».

אבל כשהוא גחן אל צווארה כדי ללחוש לה משהו, היא הרגישה שהאמת מוכרחה להיד' חות. הוא הביט בה בעיניו היהודי השחורות שלו, וראשה החל מסתחרר. «את מוכרחה, הוא לחש לה בקול עמום, «את מוכרחה לגלות לי איפה קנית את השמלה המקסימה שאת לובשת. לפני זה לא תזווי מכאן».

אחר-כך הוא סיפר לה קצת על חייו: לפני עשרה ימים הוא נשא לעצמו אשה, «אשה מקסימה, האשה הכי נפלאה בעולם». היא «את מכינה», הוא סיפר לרינה, «היא כבר בחודש השלישי להריון ולא יכולתי לקחת אותה איתי, אבל הבטחתי לה להביא לה המון דברים».

הסוף היה שהשניים החליטו לנסוע ל' מחרת לעיר-העתיקה, לחנות שבה קונה כל העילית הדיזינגופית את שמלות-הערב הערביות הרקומות.

עכשיו, שהיחסים ביניהם התבהרו, היתה להם נסיעה שלמה ונעימה. הוא סיפר לה על אשתו, היא סיפרה לו על בעלה, וב' סוף, כשהם הגיעו לחנות הערבית, הם הר' גישו שהנסיעה הצליחה.

אבל הנסיעה לא הצליחה. בחנות דרשו עשרים ושלושה דולאר בשביל שמלת-ערב לאשתו של קלוד לאלוש. רינה ננור הציעה עשרים דולאר. כשהם סירבו, היא יצאה מן החנות. בתקווה שהסוחרים יקראו לה לשוב. אבל הם לא קראו לה, וקלוד לאלוש חזר לצרפת בלי שמלה.

רבי-סרו ינוקא חשוד בריגול

ביום שישי האחרון, בשעות אחר-הצה' רים, הבחין סמל המשטרה אב'טובל, ש' ניצב על משמרתו בבניין עיריית תל-אביב, בדמות השודרה המנסה להתגנב לתוך ה' בניין. סמל אבובטובל גילה עירונות למופת. הוא הבין מייד שאף פקיד עירוני לא יח' זור לעבודה בשעה כזו, כשהבית ריק מ' אנשים. הוא מיהר לעצור את האי'.

העצור לא היה שבע-רצון ביותר ממעצ' רו. הוא שלף מכיסו תעודה, הציגה בפני סמל המשטרה. היתה זו תעודת קצין מיל' איים של צה-ל על שם רבי-סרו משה ינוקא. אה-ל התעודה לא שיכנעה את ה' סמל. «היום כל אחד יש לו תעודה», אמר, «נהג, אחד בחיפה זיף תעודה של קצין משטרה. אולי אתה מרגל?»

ינוקא, לשעבר קצין צנחנים וכיום בעל דיסקוטק בתל-אביב, התרגז מן החשד ש' הטיל בו הסמל. הוא החליט להתעלם ל' הורעת הסמל שהוא עצור, החל לעצור ל' עבר היציאה. סמל המשטרה רץ אחריו ב' צעקות: «אתה מתחמק ממעצרו! אתה מתנגד לשוטרי! אתה עברייני נמלט!»

ינוקא, לבתל ש' את המוח! גער בו ינוקא. הוא חצה את הכביש באור אדום. כשניסה הסמל לרדוף בעקבותיו, צעק ינו' קא לעברו: «עצור! לשוטרי אסור לעבור באור אדום!» השוטר נשאר תקוע על ה'

המיון אינו הכל

גדליה שיבא (34), מי שהיה המנהל האדמיניסטרטיבי של «להקת כרמון» בתקופת הווהר שלה, לא היה מעולם חסיד גדול של המיון הנשי. היו לו בחייו המון רומנים, אבל אף אשה לא היתה מעורבת בהם.

אחרי שירד שיבא לארצות-הברית הוא חי שם תקופה מסויימת בחברה אחת עם כוריאונרף ידוע, התגורש ממנו, עבר לגור עם מישהו אחר. הוא ניסה את מזלו גם בכל מיני עסקים: תחילה פתח מכון ליופי, אחר-כך סיפרו שעבר לעסקי קברנות.

אבל נראה שמה שלא עושה המיון עושה הכסף. יום אחד הכיר גדליה בת עשירים. היתה לה המון כסף. יחסיהם המשותפים נרקמו ביאכטות, במטוסים, בעירוות-סקי ובחופימים אקסקלוסיביים.

לפתע השתנה כל יחסו של גדליה אל החיים. הוא הצליח להפתיע אמילו את ידידיו הקרובים ביותר. השבוע הוא נשא לאשה את אותה בת עשירים ניו' יורקית.